

lad“ Коллара), че въобще славянският езикъ е по-развитъ отъ сичките други европейски езици и че той е добилъ по-напредъ отъ сичките други своето сжвршенство. Въ сѣка народна славянска дума са заключава джлбока мисаль, която ни изображава характерътъ и занятията на народътъ съ най-живите бой.» Горски и Невоструевъ говорятъ за старо-бжлгарскиятъ езикъ, т. е. за езикътъ на първите бжлгарски апостоли, слѣдующето: „Ние свободно можеме да кажемъ, че едва ли ще да са намѣри другъ преводъ, на когато езикътъ по своятъ сжставъ да са приближава толкова много до грцкиятъ оригиналъ и по своето достойнство да сжотвѣтствува на възвишенността, на величието и на сладостта, съ които са излагатъ христовите „словеса,“ до колкото първоначалиниятъ славянски преводъ. Извѣстно е, че неговите рѣчи сж мѣрни, гладки и благозвучни, неговите форми сж величественни, изящни, правилни и разнообразни, съ щото въобще, по миѣннето на филологите, са отличаватъ древните езици отъ най-новите. Тая мѣрность, това разнообразие на формите и тая красота на израженията сжставляватъ пжните и усѣченните форми, които са сжблюдаватъ въ нѣкои случаи въ склоненията и въ сирѣженията, еднообразните окончания въ нѣкои падѣжи на сжществителните, строгото сжблюдение на двойственните числа въ склоненията и въ сирѣженията, двѣте неокончателни наклонения, простото и недостигателното, и нѣкои други форми и измѣнения, които днесъ сж излѣзле вече изъ употрѣбление»*). Съ една дума, св. Кирилъ и Методий сж знаѣле своятъ езикъ окончателно и употрѣбили сж го въ сичката негова красота.

*) Изъ ржкописното описание на старите памѣтници отъ Горски и Невоструева. Това описание, както ни са чини, о излѣзле вече изъ подъ печать.